

Is dat 'n menschaardig bestaan? — Vooruit, schobbert! Of we ons hier op den tocht zetten, daar worden we niet vetter van. We moeten verder. Waar zitten m'n andere kerels toch? Dat is voor 't laatst, dat ze er op eigen houtje tusschen uit zijn. Alleen wanneer ik aan hun hoofd sta, brengen ze ergens iets van terecht."

"Haha, zoo spreekt de Schrik der Wegen weer z'n ware taal!" knarste Gijs opnieuw met durf, nu er geen vuiltje meer aan de lucht was. „Siddert o, eiken! Buig u, denneboom! Door 't vuur ga ik voor hem, als er maar vast en zeker wat an zit! Dat mijn schot dien kerel niet heeft neergeveld! Misschien heb ik 'm wel — want m'n pistolen zijn nog heet van 't gevecht — met paard en al.... weggeschoten! Ja, dat zal 't zijn! Maar wat komen mijn heldendaden er op aan? Alle eer voor onzen Robertus!"

En met z'n trekbeen volgde-ie zoo snel als 't ging zijn in 't duister vrij kloek voortstappenden meester.

II

Spoorslags snelde ridder Flodoardo, bijgenaamd de Onversaagde, voort op z'n koolzwart ros. 't Beest, verschrikt door de pistoolschoten van Robertus, snoof als 'n locomotief, al bestonden die dingen toen nog niet.

„Bij mijn degen!" sprak de ruiter bij zichzelf, terwijl hij de vaart van z'n paard wat remde, „wat was dat voor gespuis? Stom ook van me, om er in den avond zoo op m'n eentje op uit te gaan! Maar ach, dat doet de liefde!"

Flodoardo zuchtte diep en zag in zijn verbeelding heel duidelijk de schoone jonkvrouw voor zich, aan wie hij zijn hart hopeloos verloren had. Ze heette Camilia en bewoonde het ontoegankelijke roofriders-slot „Het Arendsnest," dat haar papa, de hoogwelgeboren heer Sigmund de Stoute tot 'n vrijwel onneembare vesting had gemaakt. Het lag hoog tegen de rotsen op en wie er, tegen den zin des eigenaars, binnen wou klauteren, kreeg zóó'n collectie gemeen-harde steenen kogels op z'n hoofd met alles wat Sigmund verder nog kwijt wou, dat je liever maar weer rechtsomkeert ging. Flodoardo hoefde er heelemáál niet aan te denken, 'n visite af te steken op 't Arendsnest, want de beide families lagen sinds jaren met elkaar overhoop en zelfs de dood van Flodoardo's oude heer had daar niets aan veranderd. Slechts bij toeval dan ook had de

Hij hoorde iets.... Wat?....
Het hoeftgetrappel eens paards....

jonge ridder de beeldfraaie Camilia eens van dichtbij aanschouwd. Na 'n langen jachtrit in 'n bosch verdwaald hoorde hij plots klaterend gelach; na eenig zoeken zag hij van achter 'n pracht van een eeuwen-ouden beuk.... de eenige dochter van den on-aangenamen heer Sigmund, die daar met drie vriendinnen picknickte. Van dat oogenblik was Flodoardo zichzelf niet meer en hij had nog slechts èèn wensch: haar te bezitten!

„Als ik haar maar eens te spreken kon krijgen," bepeinsde de verliefde jongeling, nog altijd boven op z'n koolzwart ros. „Maar 'k zie waarachtig geen kans om op minder afstand dan 'n paar kilometer van 'r te komen. En dat is te ver om precies te zeggen wat je op 't hart hebt."

Flodoardo keek op. Waar was hij ergens?

Hij was in 'n dolle bui maar doorgereden, er niet aan denkend, dat hij vóór den nacht toch op een of andere manier weer in z'n eigen slot moest zien te belanden. Daar zou nu vermoedelijk wel geen sprake meer van zijn, want hij wist op geen stukken na, waar hij zich eigenlijk bevond en zoo in 't duister was 't trouwens geen zoeken. Hij hield z'n paard in. Er moest raad geschapt worden.

'n Beetje moedeloos rondturend ontdekte hij achter 'n boschje, dat hij in 'n paar minuten bereiken kon, 'n lichtje. „Als dat 'n herberg is," dacht Flodoardo, „heb 'k 'n reuzenbof. D'r maar voorzichtig op af! Je weet nooit!"

Hij sprong van zijn paard, leidde dat aan den teugel. Vlak voor 't huis echter, waar hij zoo omzichtig naar toe stevende, begon 't dier wijdbeks te hinniken, alsof 't ernstig stem-oefeningen hield. „Wat drommel haalt-ie in z'n hoofd!" prevelde Flodoardo.... „'n Paard, dat z'n eigen meester verraadt!"

Daar kwam iemand naar buiten, 'n lantaren in de hand.

„Is daar iemand, die nachtlogies verlangt?" vroeg 'n duidelijke stem.

„Dan tòch 'n herberg!" wenschte de dwalende ridder zichzelf geluk. „'t Had niet beter kunnen treffen!"

Hij trad in het schijnsel van het licht.

„Ja," zei hij op zijn beminlijksten toon, „en 'n flinken hap eten — hebt u wat hors d'oeuvres variés en 'n stukje gezwollen kalfsnier? — 'n stevige slok wijn en 'n goed bed zouden me best bevallen."

„Dat alles kunt u bij me krijgen, edele heer," antwoordde met eenige nederige buigingen de exploitant van het buitenzaakje, die nu zag, met wat voor soort bezoeker hij te doen had. „Als u maar binnen wilt treden. Uw paard zet ik wel op stal. Dat wordt òök verzorgd."

Flodoardo, hoewel nog steeds op zijn hoede, betrad de gelagkamer van het logement, dat 'm zoo onverwachts uitkomst bracht. Daar vond hij 'n verzameling zonderlinge lieden, die met breede gebaren en groote passen rondstapten en hem moorddadige, diepzinnige en hemelsche blikken toezonden.

„Waar ben ik nu in verzeild?" vroeg Flodoardo zich af. „'t Lijkt wel, of ik wèér in handen van roovers ben gevallen!"

Maar de herbergier, terugkomend, vertelde 'm, dat het komedianten waren, over wie hij erg in zat. Ze hadden een dag en een nacht logies bij hem genoten, doch, toen 't op betalen aankwam, bleken hun contanten niet voldoende. En nu wist hij niet, wat hij met ze aanmoest. Liet hij ze gaan, zag hij nooit iets van z'n geld. En hield hij ze vast, zoo kwam hij op steeds grootere kosten.

„Hadden ze 'n bepaald reisplan?" informeerde Flodoardo, die de kunst des tooneels was toegedaan en, toen zijn ouwe heer nog leefde, met staaltjes van zijn voordrachtskunst den familiekring vaak de stuipen had bezorgd.

„Ze willen 'n bezoek brengen aan „Het Arendsnest" en daar voorstellingen geven," lichtte de andere hem in.

„Het Arendsnest?" vroeg Flodoardo verrast. „De weldoortimmerde villa van den gevreesden heer Sigmund?"

„Juist," stemde de herbergier in. „Die is dol op zulke gekkigheid. En d'r zijn beste piassen bij, hoor! Een kan zijn mond zoo groot openzetten, dat je z'n heele gezicht niet meer ziet. Dat is 'n bliksems kranig kunstenaar! En de eerste dramatische rol, als die met zijn oogen begint te werken, ga dan maar gerust 'n eindje op zij! Nee, roovers zijn 't niet. Die hebben we hier gister wel gehad. Maar ze begrepen gauw, dat d'r van komedianten niets te halen viel. En mij laten ze altijd met rust! Herbergiers hebben ze op hun tijd te veel nodig, weet u?"

Flodoardo, nog maar half naar hem luisterend, dacht na. De tooneelspelers waren op weg naar „Het Arendsnest," dus naar.... Camilia! O, kon hij dat voor zichzelf ook maar zeggen!

(Wordt vervolgd.)